

Den samfundsøkonomiske diskonteringsrente

12. november 2018

Den anbefalede samfundsøkonomiske diskonteringsrente

Diskontering er et centralt element i samfundsøkonomiske analyser, da dette muliggør sammenligning af nutidige og fremtidige værdier. Den vægt, som anvendes til at tilbagediskontere fremtidige værdier til nutidsværdier, er den samfundsøkonomiske diskonteringsrente.

Den samfundsøkonomiske diskonteringsrente kan ikke umiddelbart observeres, og der findes ikke en entydigt korrekt metode for, hvordan den bør fastsættes.

Det er dog i praksis hensigtsmæssigt, at der anvendes samme diskonteringsrente i alle samfundsøkonomiske analyser på tværs af områder og på tværs af projekter. Det bidrager til et konsistent sammenligningsgrundlag for prioriteringen af samfundets knappe ressourcer.

Finansministeriet har derfor fastsat en anbefalet diskonteringsrente til brug for samfundsøkonomiske analyser. Den anbefalede diskonteringsrente er fastsat til 4 pct. i år 0-35, 3 pct. i år 36-70 og 2 pct. efter 70 år, jf. tabellen nedenfor.

Tabel 1
Den samfundsøkonomiske reale diskonteringsrente

	0-35 år	36-70 år	>70 år
Real diskonteringsrente	4 pct.	3 pct.	2 pct.
Risikofri realrente	2,5 pct.	2,25 pct.	2 pct.
Risikopræmie (ikke-diversificerbar risiko)	1,5 pct.	0,75 pct.	0 pct.
<i>Memo-post</i>			
Real statsobligationsrente i 2025-fremskrivning	1,9 pct.	2,6 pct.	2,6 pct.

Anm.: Den faldende profil for den samfundsøkonomiske diskonteringsrente anvendes på den måde, eksempelvis for et projekt der løber over 75 år, at den del af projektets omkostninger og gevinster, der realiseres i løbet af de første 35 år, diskonteres med en rente på 4 procent pr. år, mens gevinster og omkostninger, der ligger mellem år 36 og år 70 diskonteres med en rente på 3 pct., og for år 71-75 anvendes 2 pct.

Som det ses af tabellen er den anbefalede samfundsøkonomiske diskonteringsrente givet som summen af en skønnet risikofri realrente og et risikotillæg for såkaldt systematisk, ikke-diversificerbar risiko. Diskonteringsrenten følger desuden en faldende struktur over tid. Dette er i overensstemmelse med nyere økonomisk

teori om diskonteringsrenten¹ samt med anbefalingerne i andre sammenlignelige europæiske lande². Den faldende struktur kommer både som følge af en faldende struktur for den skønnede risikofrie kalkulationsrente og som følge af et faldende risikotillæg, der over tid går mod nul.

I de følgende afsnit redegøres for, hvordan Finansministeriet har fastsat værdien af den samfundsøkonomiske diskonteringsrente. Først gennemgås overvejelserne forbundet med fastsættelsen af den risikofrie kalkulationsrente, derefter risikotillægget for systematisk, ikke-diversificerbar risiko.

Den risikofrie realrente/kalkulationsrenten

Der findes ikke én entydigt korrekt måde, hvorpå det er muligt at komme med en vurdering af, hvad der er den rette størrelse og udvikling over tid for diskonteringsrenten. Dette gælder også den del af diskonteringsrenten, som omtales den risikofrie realrente eller kalkulationsrenten.

Værdien af kalkulationsrenten skal afspejle det forhold, at samfundet vægter fremtidige værdier lavere end nutidige værdier. Teoretisk kan kalkulationsrenten tolkes som det afkast, der kræves som mindste økonomisk kompensation for, at borgerne i dag er villige til at afstå fra én enhed forbrug, mod til gengæld at opnå et højere forbrug i en senere periode. Den repræsentative forbrugers marginale betingelse for optimal opsparing kan i overensstemmelse hermed, og under en række ideelle betingelser, beskrives med den såkaldte Ramsey-betingelse:

$$r = \rho + \mu g$$

Hvor r angiver det krævede investeringsafkast (som i ligevægt kan antages at svare til et sammenvejet markedsafkast), ρ angiver forbrugers tidspræferencerate, μ angiver grænsenytteelasticiteten og g angiver forbrugsvæksten per capita (parametrene forklares nærmere nedenfor). Højre side af ligningen angiver det forbrugsbaserede afkastkrav til investeringen – altså hvor meget forbrugeren skal kompenseres for at opgive forbrug i dag.

Ramsey-betingelsen kan anvendes som et organiserende element til at komme med bud på, hvilken kalkulationsrente, der skal benyttes i samfundsøkonomiske analyser. Hverken venstre- eller højre-siden af Ramsey-betingelse kan dog observeres direkte. Skøn for kalkulationsrenten kan således tage udgangspunkt i dels højre-siden, når der antages ”realistiske” værdier for nytteparametre og skøn for forbrugsvæksten – og dels venstre-siden – hvor der tages udgangspunkt i observerede eller forventede afkast på bestemte aktiver. Med disse to tilgange anlægges enten den ”preskriptive” eller den ”deskriptive” tilgang.

¹ Se bl.a. Gollier og Weitzman (2010) og Weitzman (2001) og Weitzman (2010).

² Bl.a. anbefales der både i England og Norge faldende diskonteringsrenter over tid.

Preskriptiv metode (højre-siden i Ramsey-betingelsen)

Teoretisk vil det gælde, at en investering umiddelbart kun er fordelagtig at gennemføre, hvis nyttegevinsten af det fremtidige afkast (vurderet ved investeringsbeslutningen), betragtes som værende mere værd end det nyttetab, der opleves ved at skulle opgive nutidigt forbrug.

Hvis der over det lange sigt antages en generelt positiv økonomisk vækst, og herefter knyttes sandsynlige værdier for de forskellige parametre på højresiden i Ramsey-betingelsen, kan der skønnes over kalkulationsrenten. Kravet til investeringsafkastet vil i så fald både afhænge af forbrugernes utålmodighed, samt af i hvor høj grad forbrugeren ønsker forbrugsudglatning over tid.

Forbrugernes utålmodighed udtrykkes i form af tidspræferenceraten (ρ), som angiver, hvor meget fremtidige nytteenheder vægtes sammenlignet med nutidige - jo mere utålmodig forbrugeren er i sine forbrugspræferencer og vægter nutidigt forbrug højere end fremtidigt, jo højere er tidspræferenceraten, og jo højere bør kalkulationsrenten dermed være, alt andet lige (givet forbrugsvæksten). Tidspræferenceraten kan blandt andet indeholde en kompensation for dødelighed (dvs. risikoen for, at man ikke er i live i hele den periode, hvor investeringen giver afkast).

Kalkulationsrenten bør ligeledes afhænge af præferencerne for forbrugsudglatning over den betragtede periode³. Dette udtrykkes ved den såkaldte grænsenytteelasticitet (μ) og virkningen heraf skal ses i sammenhæng med den forventede vækst i forbrugsmulighederne i fremtiden. En positiv økonomisk vækst – i form af et stigende forbrug per capita – betyder, at befolkningen har det materielt bedre i fremtiden end i dag. Hvis der samtidig er præferencer for forbrugsudglatning over tid, vil dette isoleret set medføre et ønske om højere nutidigt forbrug. Da der lægges yderligere vægt på at forbruge i dag i forhold til at forbruge i fremtiden gennem opsparing/investering, medfører dette alt andet lige et højere afkastkrav på investeringen (for en given ”planlagt” forbrugsvækst).

Det er dog i praksis ikke muligt at observere hverken tidspræferenceraten eller grænsenytteelasticiteten, og der er manglende konsensus blandt økonomer om, hvad der er de korrekte værdier for disse parametre. Forskellige parameterverdier kan medføre forskellige bud på, hvad afkastkravet og dermed kalkulationsrenten bør være. Dette er tilfældet selv inden der introduceres usikkerhed på langt sigt.

Eksempelvis har et norsk ekspertudvalg, der i oktober 2012 udgav rapporten *NOU 2012:16 Samfunnsøkonomiske analyser*, oplistet forskellige bud på kalkulationsrenten ved brug af Ramsey-betingelsen som organiserende element. Budene varierer mellem 1,4 pct. og 8 pct., *jf. nærmere i NOU 2012:16*.

Der kan i forlængelse heraf anføres bud på et snævrere interval med udgangspunkt i de principper og betragtninger, der er beskrevet i Europakommissionens

³ I tilfældet med lange særligt lange perioder vil forbrugsudglatningen også gå på udglatning af forbrug på tværs af generationer.

Guide to Cost-Benefit Analyses of Investment projects, Annex II, The social discount rate.

Givet usikkerhederne anvendes her afrundede tal. Tidspræferenceraten kan fx antages at variere fra ca. 1 pct. (groft svarende til en *aggregate mortality rate*) til fx 2 pct. (inkl. et antaget tillæg for utålmodighed). Grænsenyteelasticiteten kan, med den tilgang, der er anført i Europakommissionens guide, anslås til knap 1½ pct. på danske data. Med Finansministeriets langsigtede skøn for væksten i forbruget pr. indbygger på godt 1 pct. om året kan Ramsey-betingelsen for diskonteringsrenten dermed beregnes til ca. 2½ til ca. 3½ pct. (før tillæg for ikke-diversificerbar risiko). Der kan dog i princippet anlægges både højere og lavere skøn.

Deskriptiv metode (venstre side af Ramsey-betingelsen)

Andre økonomer⁴ har argumenteret for at bestemme kalkulationsrenten ved en såkaldt deskriptiv metode, hvor kalkulationsrenten sættes lig en observeret markedsrente. Denne svarer som udgangspunkt til alternativomkostningen ved at placere én krone i et rentebærende aktiv (med samme risikoprofil) i stedet for at gennemføre projektet. Når samfundets knappe ressourcer bindes op i et projekt, sker det nemlig på bekostning af alternative projekter.

Det bemærkes, at det (objektive) afkast r , der i ligevægt svarer til (den subjektive) højreside i Ramsey-betingelsen, ikke nødvendigvis svarer til den statslige realrente. For samfundet som helhed vil det derimod principielt repræsentere afkastet på en samlet portefølje af private og offentlige investeringer.

For private investeringsprojekter vil det normalt gælde, at projekter med et afkast, der er højere end kapitalens alternativafkast på de finansielle markeder (med samme risikoprofil), bør realiseres. Herved bliver afkastet på de finansielle markeder lig det marginale afkastkrav.⁵

For de offentlige investeringer er det i den forbindelse ikke tilstrækkeligt at tage udgangspunkt i den gældende realrente på statspapirer (selv om disse måtte anses for risikofrie givet skøn for inflationsudviklingen). Det skyldes dels risikotillæg for ikke diversificerbar risiko, jf. senere afsnit, men også, at der for den samlede offentlige investeringsramme bør tages højde for potentielle finanspolitiske eksterne effekter. Det gælder bl.a. i form af finanspolitikens påvirkning af konjunktursituationen og hensyn til troværdigheden af den førte politik, som gør, at den ”sande” rente for afvejning mellem nutidigt og fremtidigt forbrug kan afvige fra den til enhver tid gældende statsrente.

Eksempelvis gælder i den aktuelle situation (2018), at den politisk fastsatte offentlige investeringsramme afvejer hensyn mellem på den ene side at drage fordel af de nuværende lave finansieringsomkostninger, og på den anden side, at investeringsrammen skal være afstemt med højkonjunkturen, således at finanspolitikken

⁴ Se fx William Nordhaus (2008).

⁵ I en åben økonomi, med et givent internationalt renteniveau og fri kapitalbevægelighed, vil både udbud og efterspørgsel på kapital tilpasse sig renteforholdene på verdensmarkedet, og disse renter vil altså definere alternativafkastet i finansmarkedet og afkastkravet for udbydere af kapital.

ikke øger risikoen for en ustabil udvikling, som potentielt kan føre til langvarige negative BNP-effekter efterfølgende. Intuitivt kan dette siges at svare til, at selv om den danske stat aktuelt kan låne til en realrente på i omegnen af -1 pct. pr. år, så er det ikke vurderet optimalt at øge investeringsrammen indtil det marginale projekt har en så lav og negativ intern rente (bortset fra risikopræmier).

I andre konjunktursituationer end den nuværende kan der være et skærpet hensyn til at bevare troværdigheden af de finanspolitiske rammer og den faste valutakurs over for euroen, som tilsvarende bidrager til, at ikke alle investeringsprojekter med et afkast over den gældende statslige lånerente bør gennemføres. Heri indgår også, at svækket tillid til de offentlige finanser eller valutapolitikken ville kunne øge renten på allerede udestående statsgæld og privat gæld.

Ved vurdering af de enkelte projekter må det som udgangspunkt lægges til grund, at den samlede offentlige investeringsramme afspejler en optimal/ønsket afvejning mellem nutid og fremtid, som både tager højde for aktuelle markedsrenter og andre nævnte forhold. Den ”sande” rente, som kan siges at ligge bag denne afvejning, kan altså antages at inddrage den aktuelle markedsrente, men den vil samtidig afvige fra den på en måde, der ikke i praksis kan fastlægges skøn for⁶.

Fastlæggelsen af kalkulationsrenten

Finansministeriet har på baggrund af ovenstående overvejelser valgt at tage udgangspunkt i et strukturelt skøn ved bestemmelsen af kalkulationsrenten, som kan siges at inkorporere elementer af begge de ovennævnte tilgange (dvs. Ramsey-betingelsen for intertemporal allokering og den deskriptive tilgang med udgangspunkt i markedsbestemte afkast⁷).

I valget af et strukturelt skøn er der lagt vægt på, at den anbefalede kalkulationsrente i sidste ende er nogenlunde simpel og ikke revideres for ofte. Hyppige ændringer i kalkulationsrenten, som ville være konsekvensen hvis der løbende skulle foretages en partiel og usikker korrektion for aktuelle markedsrenter mv. for at vurdere den ”sande” rente, ville øge kompleksiteten i arbejdet med samfundsøkonomiske vurderinger og i praksis vanskeliggøre den tværgående prioritering, herunder i valget mellem forskellige projekter, hvor den samfundsøkonomiske vurdering er foretaget på forskellige tidspunkter.

Det skal samtidig ses i lyset af, at når den samlede investeringsramme er lagt fast, har den samfundsøkonomiske kalkulationsrente primært den funktion, at den bidrager til at rangere fordelagtigheden af alternative projekter over for hinanden, jf. nærmere senere.

⁶ Det bemærkes i den forbindelse, at der i mange tilfælde vil være en tendens til, at renten på danske statspapi-
rer er lavest, når risikoaversionen generelt er høj (”flight to safety”), og mindre lav, når risikoappetitten er
stor. Kravet til kompensation for risici kan i så fald helt eller delvist modgå variationer i statsrenten.

⁷ Det bemærkes, at det (objektive) afkast r , der i ligevægt svarer til (den subjektive) højreside i Ramsey-
betingelsen, ikke svarer til den statslige realrente, men for samfundet som helhed og i en verden med usikker-
hed vil repræsentere afkastet (inklusive risikopræmier) på en samlet portefølje af private og offentlige investe-
ringer.

Ramsey-betingelsen tilsiger som nævnt – ved indsættelse af mulige, realistiske parameterverdier – en positiv kalkulationsrente på et vist niveau, hvor konkrete bud eksempelvis kan variere mellem ca. 1½ pct. og op til 6 pct., og hvor tidligere nævnte parameterverdier for Danmark peger på skøn i intervallet 2½ til 3½ pct.

I Finansministeriets 2025-fremskrivninger antages på langt sigt en rente på 10-årige statsobligationer på 4,5 pct. og en inflation på 1,8 pct., hvilket giver en (antaget risikofri) realrente på 2,7 pct. Finansministeriets metode til fastlæggelse af renteantagelserne i de mellemfristede fremskrivninger er beskrevet i bilag 1.

Baseret på disse overvejelser er den risikofrie kalkulationsrente fastsat til 2,5 pct. for de første 0-35 år af projektperioden, hvilket både er på linje med de langsigtede antagelser i fremskrivningerne og samtidig inden for spændet for Ramsey-betingelsen.

Ved at sætte den samfundsøkonomiske kalkulationsrente omtrent lig med den langsigtede realrente på statsobligationer i Finansministeriets fremskrivninger sikres en rimelig grad af konsistens mellem henholdsvis den makroøkonomiske planlægning, der er afspejlet i de mellemfristede økonomiske planer på den ene side, og samfundsøkonomiske vurderinger af konkrete projekter på den anden side. Hermed sker overordnet en (nogenlunde) ensartet afvejning mellem nutid og fremtid ved fastlæggelsen af den samlede økonomiske politik og ved beslutninger om konkrete projekter taget på baggrund af samfundsøkonomiske analyser⁸.

Som tidligere nævnt kan den ”sande” rente, der i princippet ligger til grund for intertemporale afvejninger i den mellemfristede plan og for den samlede investeringsramme, variere henover konjunkturerne og med markedsrenten. Eksempelvis må det i en lavkonjunktur med lave statsrenter typisk gælde, at den ”sande” diskonteringsrente vil være lavere end i en normalsituation. Det vil derfor alt andet lige være fordelagtigt at gennemføre marginale investeringsprojekter med en lavere intern rente end i en normalsituation (dog højst inden for den fastsatte investeringsramme, idet denne afspejler den samlede afvejning). Den faste kalkulationsrente vil i den forbindelse primært være et værktøj til at understøtte rangeringen og valget mellem alternative projekter – og det kan i princippet ikke udelukkes, at projekter, der med den strukturelle diskonteringsfaktor opgøres til en negativ nutidsværdi, reelt bør gennemføres i nogle situationer (inden for den offentlige investeringsramme). Dette bør i givet fald være et belyst og begrundet valg. Det bemærkes endvidere, at der ved sammenligning af projekter med forskellig tidsprofil og varighed med den strukturelle diskonteringsfaktor vil kunne være afvigelser i

⁸ Afvejningen mellem nutid og fremtid i den samfundsøkonomiske planlægning skal principielt tage udgangspunkt i den tidligere nævnte ”sande” rente, som kan afvige fra den til enhver tid gældende statsrente pga. finanspolitiske eksternaliteter. Den langfristede planlægning kan fortolkes som, at der er foretaget en intertemporal optimering mellem nutidige og fremtidige generationer på denne basis, og det bør principielt også være denne ”sande” rente, der anvendes som kalkulationsrente ved individuelle projekter. Den anbefalede diskonteringsrente kan ses som en tilnærmelse hertil, som samtidig er nogenlunde stabil over tid. Det bemærkes imidlertid, at når der kun ses på de offentlige finanser, og ikke de samlede samfundsøkonomiske omkostninger og gevinster, er det den statslige finansieringsomkostning, der skal diskonteres med, hvilket også er princippet i holdbarhedsberegningen.

forhold til den rangering, der ville gælde, hvis man kendte og brugte profilen for den "sande" rente. I fravær af kvantitative skøn for denne, er sådanne beregninger imidlertid ikke gennemførlige. De nævnte forhold er en medvirkende årsag til, at nutidsværdiberegninger med den anbefalede strukturelle diskonteringsrente i praksis bør suppleres med den beregnede interne rente for at understøtte tværgående prioritering af investeringsrammen.

Usikkerhed omkring fremtiden tilsiger anvendelse af en faldende kalkulationsrente på sigt

I forhold til fastsættelsen af den risikofrie kalkulationsrente efter de 35 år, er der dog en række udfordringer forbundet med at anvende en fast værdi af kalkulationsrenten i al fremtid.

I en nyere faglitteratur om bestemmelsen af kalkulationsrenten argumenteres der for, at det er usikkert at ekstrapolere tidligere observerede afkasttrater på kapital ind i den fjerne fremtid, da der findes mange faktorer, som er vanskelige at forudsige.⁹ F.eks. er der usikkerhed omkring den fremtidige teknologiske udvikling ligesom fx usikkerhed omkring klimaforandringer eller potentielle naturkatastrofers påvirkning på økonomien også kan spille en rolle for afkastet på kapital i fremtiden. Således er der på langt sigt usikkerhed omkring det fremtidige marginale afkast på kapital.

Samfundsøkonomiske/offentlige projekter med en meget lang levetid, hvor det er nødvendigt at vurdere virkninger langt ude i fremtiden, kræver dog, at der anvendes en diskonteringsrente til at omsætte fremtidige værdier til nutidsværdier. Det er altså også nødvendigt at fastsætte en kalkulationsrente, der kan anvendes til diskontering af den fjerne usikre fremtid.

Til at vurdere, hvordan kalkulationsrenten bør sættes over tid, kan der tages udgangspunkt i økonomisk teori om profilen for diskonteringsrenten på langt sigt. Opsummerende gælder, at megen nyere faglitteratur samlet set peger på, at usikkerhed omkring fremtiden og dermed stigende usikkerhed om alternativafkastet til den offentlige investering over tid (realafkastet på kapital), tilsiger, at der i den samfundsøkonomiske analyse bør anvendes en faldende kalkulationsrente over tid.¹⁰ I *Boks 1* nedenfor beskrives baggrunden for dette argument.

⁹ Se f.eks. Gollier og Weitzman (2010) og Weitzman (2010)

¹⁰ Se fx Weitzman (1998), Weitzman (2001), Newell og Pizer (2003), Gollier (2002), Gollier(2008), Weitzman (2010) eller Gollier og Weitzman (2010). Fælles for forskellige analyser af usikkerhedens påvirkning af diskonteringsrenten er, at det generelt antages, at forbrugerne er risikoaverse.

Boks 1**Argumentet for en faldende diskonteringsrente på langt sigt**

I Gollier og Weitzman (2010) og Weitzman (2001 og 2010) argumenteres for, at usikkerhed omkring den fremtidige teknologiske udvikling og fx omkring klimaforandrings fremtidige påvirkning på økonomien fører til usikkerhed omkring det fremtidige marginale afkast på kapital, og derigennem til, at diskonteringsrenten bør aftage over tid.

Gollier og Weitzman præsenterer således en metode til diskontering af den fjerne fremtid, når der er usikkerhed omkring den sande fremtidige realrente. Den repræsentative agent bliver i dette tilfælde nødt til at forholde sig til usikkerheden, når han skal foretage sin investeringsbeslutning. I Gollier og Weitzmans model står den repræsentative agent over for en "take it or leave it" investeringsmulighed, med et sikkert afkast, men usikkerhed om alternativafkastet. Agenten vil derfor forholde sig til, at der med forskellige sandsynligheder kan forekomme forskellige realafkast på kapital i fremtiden. Da agenten ønsker at opnå den højeste mulige nytte, vil han i sin vurdering anlægge skøn for sandsynligheden af forskellige fremtidige scenarier. Samtidig vil han tage højde for den påvirkning, de fremtidige scenarier vil have på hans fremtidige nytte. På den måde vil han forsøge at foretage en risikojusteret vurdering af den marginale nyttepåvirkning ved forskellige fremtidige tilstande. Modellens resultatet illustrerer, at den repræsentative agent vil starte med at diskontere med en værdi, der svarer til det sandsynlighedsvægtede, risikojusterede gennemsnit over alle de mulige rater. Men over tid vil den effektive diskonteringsrate dog være faldende, og asymptotisk gå mod den lavest mulige diskonteringsrateværdi, da der over tid vil blive tillagt stadigt højere nutidsværdivægte til tilstande med lavere rater.

Eksempel

Gollier og Weitzmans resultat kan illustreres med et stærk forsimplet eksempel, hvor der i fremtiden er 1/3 sandsynlighed for, at renten bliver 3 pct., 1/3 sandsynlighed for, at renten bliver 1 pct., og 1/3 sandsynlighed for at renten bliver 5 pct. Det sandsynlighedsvægtede gennemsnit af disse værdier er en rente på 3 pct.

En investor står over for et sikkert projekt med en årlig indtægt på 100 kr. over 100 år. Nutidsværdien af projektet vil afhænge af den anvendte diskonteringsrente, men da denne er usikker bliver investoren i forbindelse med valget om, hvorvidt han bør igangsætte det pågældende projekt, nødt til at tage højde for usikkerheden i evalueringen af den forventede nutidsværdi. Projektet vil kunne resultere i tre forskellige nutidsværdier afhængig af diskonteringsrenten, jf. tabellen nedenfor. Af tabellen ses det, at jo højere diskonteringsrente, jo lavere værdisættes de fremtidige gevinster, da disse dermed diskonteres hårdere og altså tilknyttes en lavere værdi end nutidige.

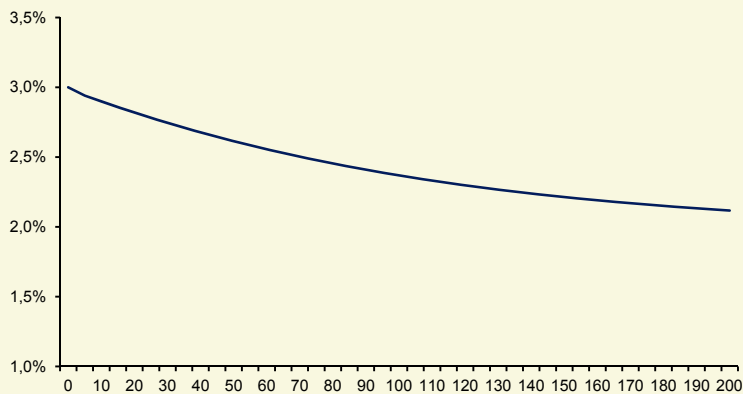
Årlig indtægt på 100 kr. over en levetid på 100 år	Nutidsværdi
Diskonteringsrente på 1 pct.	6.403
Diskonteringsrente på 3 pct.	3.260
Diskonteringsrente på 5 pct.	2.085
Gennemsnitlig nutidsværdi (svarende til diskonteringsrente på 2,37 pct.)	3.916

Investoren vil i vurderingen af, hvorvidt projektet skal igangsættes, kigge på den sandsynlighedsvægtede, gennemsnitlige nutidsværdi, som kan realiseres ved at igangsætte projektet. Den sandsynligheds-vægtede, gennemsnitlige nutidsværdi for de tre sandsynlige rentetilstande er 3.916 kr. Denne nutidsværdi svarer til en gennemsnitlig diskonteringsrente på 2,37 pct. Den "sikkerhedsækvivalente" diskonteringsrente på 2,37 pct., som investoren kan anvende til at evaluere om projektet er rentabelt, er altså lavere end det sandsynlighedsvægtede gennemsnit af de tre mulige fremtidige renter på 3 pct. Den lavere sikkerhedsækvivalente rente er i eksemplet en følge af den såkaldte "Jensens ulighed" i forhold til nutidsværdien af pengestrømmen som funktion af renten.

Havde projektet i stedet løbet over 150 år ville investoren have evalueret projektet med en effektiv diskonteringsrente svarende til 2,21 pct. Altså er den effektive diskonteringsrente faldende jo længere ud i fremtiden projektet løber. Jo længere tidshorisont, des mindre vigtig vil de høje diskonteringsrentetilstande blive over tid, fordi deres vægte reduceres relativt hurtigt som følge af den sammensatte diskontering. Derimod vil de lave diskonteringsrente-scenarier fortsat knytte relativt store værdier til fremtidige scenarier. Figuren nedenfor illustrerer, hvordan den effektive diskonteringsrente udvikler sig med projektets løbetid.

Figur 1

Eksempel: Sikkerhedsækvivalent diskonteringsrente aftager med projekts løbetid

Eksemplet illustrerer altså, at usikkerhed omkring den fremtidige realrente bør resultere i anvendelse af en faldende diskonteringsrente over tid.

Når forbrugerne er risikoaverse, vil de altså ønske at lave en slags forsigtighedsopsparing og ofre mere nutidigt forbrug for fremtidigt, hvis der er risiko for permanente produktivitetschok, som skaber usikkerhed omkring det fremtidige reale afkast på kapital. Dette kan direkte omsættes til, at der bør anvendes en faldende kalkulationsrate over tid.¹¹

Der findes i praksis heller ikke en entydigt korrekt måde, hvorpå kalkulationsrentens faldende struktur kan fastsættes. En række økonomer har dog empirisk forsøgt at fastsætte diskonteringsrentens faldende struktur, jf. *boks 2*.

¹¹ Det bemærkes, at usikkerhed om renteutviklingen i princippet også kan anvendes som argument for at bruge en faldende "sikkerhedsækvivalent rente" i de langsigtede holdbarhedsberegninger for de offentlige finanser (selv når den centrale forventning er en konstant rente på sigt). Hermed ville man kunne afspejle betydningen af "Jensens ulighed", jf. boks 1, hvis den primære saldo ellers var upåvirket af renten. Det sidste er dog ikke tilfældet grundet skat på afkast af kapital, hvorfor det ikke ville være tilstrækkeligt at håndtere usikkerhed om renten i diskonteringsfaktoren alene. Holdbarhedsindikatoren (HBI) må alt i alt fortolkes som betinget på en given renteutvikling. Det bemærkes, at holdbarhedsindikatoren alene vedrører de offentlige finanser (diskonteret med statsrenten) og ikke de samlede samfundsøkonomiske gevinster og omkostninger.

Boks 2**Hvordan påvirkes kalkulationsrenten af usikkerhed omkring fremtidige alternativafkast**

I Newell og Pizer (2003) udføres en generel analyse af diskontering under usikkerhed omkring alternativafkastet, hvor forudsætningerne for kalkulationsrentens tidsudvikling drøftes. Med udgangspunkt i den historiske renteudvikling for langsigtede statsobligationer i USA over de sidste 200 år estimerer Newell og Pizer på den baggrund udviklingen i den sikkerhedsækvivalente rente. De finder, at tidsprofilen for den sikkerhedsækvivalente rente afhænger af, om det antages, at den usikre fremtidige rente tenderer tilbage mod et langsigtet gennemsnit (meanreversion) eller om der er tale om positivt seriekorrelerede markedsrenter, som følge af tilfældige makroøkonomiske choks (random walk). I første tilfælde finder de, at tilstedeværelsen af usikkerhed har relativt små konsekvenser for faldet i kalkulationsrenten. Her bliver den sikkerhedsækvivalente rente kun marginalt lavere end den forventede rente. Men i det andet tilfælde vil den sikkerhedsækvivalente rente være betydeligt lavere end den forventede rente – særligt på langt sigt. Under antagelse om en renteudvikling baseret på "random walk", så vil stokastiske, makroøkonomiske choks med persistent virkning implicere positivt seriekorrelerede renter. Dette fører til, at den sikkerhedsækvivalente rente falder fra 4 pct. til 2 pct. efter 100 år, 1 pct. efter 200 år og 0,5 pct. efter 300 år. Hvis modellen i stedet tager udgangspunkt i "meanreversion" vil de samme historiske tal dog indebære en langsommere fald i renten, som vil være lig den forventede rente på 4 pct. de første 30-40 år, og herefter forbliver højere end 3 pct. over de næste 200 år. Først efter 400 år falder den sikkerhedsækvivalente rente til 1 pct. Newell og Pizer angiver, at standard statistiske test ikke giver noget klart svar på, hvilken model, der bedst beskriver data. Men de to forfattere peger dog alligevel på, at "random walk" modellen finder en vis støtte i de fleste forsøg på at dele det historiske datamateriale op i to perioder, hvilket taler for en faldende rente over tid.

Hepburn mfl. (2009) tager ligesom Newell og Pizer (2003) udgangspunkt i en analyse af variationen i den historiske risikofrie rente, hvor de ser på Australien, Canada, Tyskland og Storbritannien. Forskellige specifikationer af den økonometriske model giver forskellige svar på tidsprofilen for den langsigtede sikkerhedsækvivalente rente. Med udgangspunkt i en risikofri rente for Storbritannien, der i år 1 er 3,5 pct. finder de f.eks. en rente som varierer mellem 3,54 pct. og 3,31 pct. efter 40 år, og en rente der varierer mellem 3,42 pct. og 3,22 pct. efter 100 år. I artiklen peges på, at der findes størst empirisk belæg for den model, som giver det hurtigste fald i renten.

Weitzman (2001) undersøger resultaterne af en spørgeskemaundersøgelse blandt et stort udvalg af økonomer om, hvilken reel diskonteringsrente, de mener er rimelig "alt taget i betragtning", når der skal vurderes langsigtede klimaspørgsmål. Gennemsnittet for svarene er 4 pct. og standardafvigelsen er 3 pct. Ved at bruge denne fordeling som mulige fremtidige diskonteringsrenter, viser Weitzman i overensstemmelse med den mere generelle pointe i Weitzman (1998), hvordan denne spredning tilsiger en faldende sikkerhedsækvivalent rente over tid. På baggrund af svarene estimerer han en konkret fordeling for den sikkerhedsækvivalente diskonteringsrente, som tilsiger en diskonteringsrente på 4 pct. de første 5 år, herefter 3 pct. de næste 20 år, 2 pct. de næste 50 år, 1 pct. frem til år 300 og derefter 0 pct.

Freeman og Groom (2012) tager i deres analyse udgangspunkt i resultatet i Weitzman (2001). De peger på, at resultatet følger af en specifik antagelse om, at respondenterne i undersøgelsen har opgivet deres svar som en normativ vurdering af, hvad de mente renten bør være og ikke som et bud på, hvad en gennemsnitlig rente rent faktisk vil blive. Hvis man opfatter svarene som de enkeltes bedste bud på en fremtidig rente, viser de to, at det vil føre til en fladere struktur for diskonteringsrenten end den, som følger af Weitzman (2001). Da der altid vil være et element af normative svar i en spørgeskemaundersøgelse konkluderer Freeman og Groom, at Weitzmans resultater vil blive dæmpet, men at den faldende tendens ikke vil blive helt fjernet. Samtidig understreger Freeman og Groom dog, at det ikke er muligt at vide, hvad respondenterne i Weitzman (2001) har lagt til grund for deres svar.

Finansministeriet har – på baggrund af den nyere faglitteratur på området - valgt at fastsætte en faldende profil for kalkulationsrenten til brug for samfundsøkonomiske analyser. Konkret er det valgt at lade kalkulationsrenten aftage lineært fra renten på 2,5 pct. mod en rente på 2 pct. efter 70 år. Vurderingen af en rente på 2 pct. efter år 70 svarer til anbefalingerne i *NOU 2012:16 Samfunnsøkonomiske analyser*. Det norske ekspertudvalg argumenterer for, at en risikofri kalkulationsrente på 2 procent er i overensstemmelse med rimelige forudsætninger omkring udviklingen af usikkerhed i den fremtidige økonomiske udvikling. Litteraturgennem-

gangen i *Boks 2* indikerer ligeledes, at en sikkerhedsækvivalent rente på 2 pct. efter år 70 kan siges at være i rimelig overensstemmelse med en række alternative skøn.

På den baggrund er den del af diskonteringsrenten, der er bestemt som værdien af den risikofri realrente/kalkulationsrente, bestemt som i tabel 1.

Tabel 1			
Den samfundsøkonomiske kalkulationsrente			
	0-35 år	36-70 år	>70 år
Risikofri realrente	2,5 pct.	2,25 pct.	2 pct.

Risikopræmien i den samfundsøkonomiske diskonteringsrente

Den anbefalede diskonteringsrente består udover den risikofrie kalkulationsrente også af et risikotillæg for systematisk, ikke-diversificerbar, risiko.

Det gælder for alle politiktiltag, at de fremtidige afkast og omkostninger i større eller mindre grad vil være forbundet med usikkerhed. Usikkerheden omkring fremtidige forhold medfører, at der vil være en vis grad af risiko forbundet med ethvert tiltag.

I det omfang, at usikkerheden er specifikt knyttet til det konkrete tiltag, bør den som udgangspunkt behandles i følsomhedsanalyser, og ikke gennem diskonteringen. Sådant projektspecifik risiko kaldes usystematisk risiko og kan fx være risikoen for at støde på uventede geologiske forhold i forbindelse med udgravningen til en tunnel, som kan skabe uventede omkostninger.

Argumentet for, at denne type risiko ikke bør indarbejdes direkte i diskonteringen, er, at disse usikkerhedsfaktorer for forskellige projekter som udgangspunkt er uafhængige af hinanden. Derfor kan det umiddelbart forventes, at usikkerhedsfaktorerne vil udligne sig på tværs af den samlede statslige portefølje af investeringer. Dermed vil den usystematiske risiko kunne diversificeres væk, hvorfor det ikke vil være nødvendigt at øge det generelle afkastkrav som følge af usystematisk risiko i diskonteringen.

At den samfundsøkonomiske diskonteringsrente ikke bør indeholde projektspecifik risiko (såkaldt usystematisk risiko), følger også anbefalingen fra EU-kommissionen.¹²

¹² Der henvises til *Guide to Cost-Benefit Analysis of Investment Projects* (2014) fra EU-kommissionen for en nærmere beskrivelse. I *Annex II, The Social Discount Rate* er anført, at afkastet på private investeringer er en alternativ mulig tilgang til fastlæggelse af diskonteringsrenten, men dette frarådes da det giver en bias mod for høj diskonteringsrente, herunder fordi ”the observed private return on investments usually includes a risk premium. This is however not to be included in the social discount rate because society as a whole, or the government, has much larger portfolio than

Der eksisterer dog også en anden type risiko, som vurderes at være generel for projekter på tværs af områder i økonomien, og som derfor i udgangspunktet ikke kan diversificeres væk på tværs af den samlede offentlige projektportefølje. Dette er den såkaldte systematiske risiko.

Denne type risiko skal ses i lyset af, at afkastet af samfundsøkonomiske investeringer vil variere med den generelle økonomiske udvikling, og derigennem vil der være en grad af usikkerhed omkring, hvor meget et projekt/tiltag vil bidrage til samfundsnytten. Denne sammenhæng mellem vækstudviklingen og projekters fordele og ulemper betyder, at faldende afkast i et projekt ikke udlignes af stigende afkast i andre projekter.

På den baggrund vurderes det hensigtsmæssigt, at den systematiske, ikke-diversificerbare risiko opsamles gennem et risikotillæg til kalkulationsrenten i diskonteringen. Hvis der ikke inkluderes et risikotillæg i diskonteringsrenten, vil det alt andet lige øge sandsynligheden for, at der foretages investeringer, der *ex post* viser sig at stille samfundet dårligere. Finansministeriets valg om at lægge et sådant tillæg til kalkulationsrenten er bl.a. i overensstemmelse med de fremførte anbefalinger i NOU 2012:16, *Samfunnsøkonomiske analyser*.

Da et risikotillæg for systematisk risiko umiddelbart ikke kan observeres, er risikotillægget forsøgt anslået for et generelt gennemsnitligt risikotillæg for alle offentlige projekter. Det er konkret sket ved først at tage udgangspunkt i forskellen mellem det gennemsnitlige, risikofyldte afkast på aktieinvesteringer og den risikofrie statsobligationsrente. Derefter er der korrigeret for skatteforhold og en antaget forskel i risikoprofilen på offentlige og aktiemarkedsfinansierede investeringer.¹³

Risikopræmien for aktier i forhold til statsobligationer afhænger i høj grad af, hvilke aktiemarkeder og hvilken periode der betragtes, men vurderes typisk at udgøre mellem 2 og 6 pct.-point i vestlige lande (historisk).

På grund af bl.a. en antagelse om, at den systematiske risiko for offentlige projekter er lavere end for projekter finansieret i aktiemarkedet, vurderes ovenstående interval som et overkantsskøn for den risikopræmie, som kræves af et offentligt projekt. Når der søges korrigeret for dette, på samme måde som i NOU 2009:16, sættes risikotillægget for offentlige projekter som udgangspunkt til 1½ pct.¹⁴

any private investor and consequently is able to exploit risk pooling." Finansministeriets anbefaling om at udelade projektspecifik risiko, men inkorporere systematiske risici, er således på linje med EU-anbefalingerne.

¹³ Metoden følger den anvendte i NOU 2012:16, *Samfunnsøkonomiske analyser*.

¹⁴ Der er usikkerhed også om denne værdi, men der kan findes skøn i denne størrelsesorden, hvis der tages udgangspunkt i følgende antagelser: (1) en risikopræmie på aktier i den nederste del af det anførte interval, konkret 3-3½ pct., (2) korrektion for, at det krævede merafkast på selve produktionsaktiverne er mindre end risikopræmien på aktieafkast, da virksomheder typisk har en betydelig grad af gældsfinansiering, og (3) korrektion for, at afkastet af aktiverne beskattes med selskabsskat. Med antagelser om en gældsandel på 55 pct. og en selskabsskattesats på 22 pct. kan beregnes et krævet merafkast på aktiverne i forhold til lånerenten (antaget til 4 pct.) på 2½-3 pct.-point. Hvis det herefter antages, at risikopræmien for offentlige projekter (beta-

I Weitzman (2012) argumenteres der desuden for, at risikotillægget til brug for diskonteringen bør være aftagende over tid og på sigt gå mod nul. Dermed vil det gælde, at den samlede samfundsøkonomiske diskonteringsrente går imod den risikofrie, sikkerhedsækvivalente, kalkulationsrente. Det faldende risikotillæg over tid skal ses i sammenhæng med, at samfundsnyttens af et projekt alt andet lige vil være større i mindre gunstige fremtidige tilstande (hvor marginalnyttens af den ekstra forbrugsmulighed derfor er større), og at projektet dermed vil indeholde et vist forsikringselement, svarende til en aftagende risikopræmie over tid.

På den baggrund er tillægget til den samfundsøkonomiske diskonteringsrente fastsat til 1,5 pct. for perioden 0-35 år. For de efterfølgende perioder er risikopræmien fastsat ved at lade værdien for risikopræmien falde lineært mod nul, således at risikopræmien er lig 0,75 pct. for perioden 36-70 år og 0 pct. fra år 71 og de efterfølgende år, jf. tabellen nedenfor.

Tabel 1
Risikopræmie for systematisk risiko

	0-35 år	36-70 år	>70 år
Risikopræmie for systematisk risiko	1,5 pct.	0,75 pct.	0 pct.

værdien i en CAPM-model) er ca. halvt så høj som for private, leder det samlet set til en risikopræmie på ca. 1½ pct.

Litteratur

- Gollier & Weitzman (2010), “*How should the distant future be discounted when discount rates are uncertain?*” *Economic letters* 107 (2010) 350-353. ELSEVIER
- Weitzman, Martin (2001), “*Gamma Discounting*”, *The American Economic Review*, Vol 91., No.1 (Mar., 2001), pp. 260-271. American Economic Association
- Weitzman, Martin (2010), “*Risk-adjusted gamma discounting*”, *Journal of Environmental Economics and Management* 60 (2010) 1-3. Elsevier.
- EU-Kommissionen (2014) “*Guide to Cost-Benefit Analysis of Investment Projects*”.
- Finansdepartementet, “*Samfunnsøkonomiske analyser*”, NOU 2012:16.
- Finansdepartementet, “*Globale miljøutfordringer – norske politikk*”, NOU 2009:16.
- Gollier, C. (2002) “*Time Horizon and the Discount Rate*”, *Journal of Economic Theory*, 107, p. 463-473.
- Gollier, C. (2008) “*Discounting with Fat-tailed Economic Growth*”, *Journal of Risk and Uncertainty*, 37, p. 171-186.
- Nordhaus, W. (2008), *A Question of Balance. Weighing the Options on Global Warming Policies*. Yale University Press.
- Newell, R. G. & Pizer, W. A., (2003), “*Discounting the Distant Future: How Much Do Uncertain Rates Increase Valuations?*” *Journal of Environmental Economics and Management*, p 52 - 71.
- Weitzman, M. (1998), “*Why the Far-Distant Future Should be Discounted at its Lowest Possible Rate*” *Journal of Environmental Economics and Management*, November 1998, 36 (3.), p 201-208.
- Weitzman, M. (2012), “*On Risk-Adjusted Discount Rates for Long-Term Public Investments*”.
- Weitzman, M. (2014), “*Should Governments Use a Declining Discount Rate in Project Analysis?*”, *Review of Environmental Economics and Policy*, 2014:8 (2), p 145-163.

Bilag 1

Finansministeriets skøn for de danske statsrenter

Notatet beskriver hvilke økonomiske overvejelser og praktiske metoder, der ligger bag Finansministeriets renteskøn til brug for makroøkonomiske fremskrivninger.

Alle renteprognoser står over for den udfordring, at de fremtidige renter afhænger af ukendte udviklinger og begivenheder. Finansministeriets renteforudsætninger baserer sig på både markedsforventninger (navnlig på kort sigt) og strukturelle forhold (navnlig på langt sigt). Metodevalget skal bl.a. ses i lyset af, at forudsætningerne skal være konsistente med det økonomiske hovedscenarie i Konvergensprogrammet/Økonomisk Redegørelse, specielt med vækst- og inflationsforløbet.

Markedsforventninger afspejler i princippet al tilgængelig information. Det er imidlertid ikke tilstrækkeligt at bruge markedets renteforventninger – udledt med usikkerhed ud fra såkaldte forward-renter – som eneste grundlag for renteskønnet. For det første kan forward-renterne være skævvredet af midlertidige forhold som fx ECBs igangværende obligationsopkøb, jf. nedenfor. For det andet afspejler de udledte renteforventninger en blanding af mange forskellige økonomiske scenarier, og den vægt, som markedsdeltagerne lægger på forskellige scenarier afspejler ikke blot sandsynligheden for hvert scenarie, men også graden af risikoaversion. Det betyder, at de sammenvejede markedsforventninger ikke nødvendigvis er konsistente med Finansministeriets økonomiske scenarie på sigt.

Det bemærkes, at det hverken er lykkedes markedsdeltagerne eller de såkaldte konsensusprognoser, udledt fra rundspørger blandt professionelle prognosemagere, særligt præcist at forudsige renterne over de sidste år, *jf. også figur 1*. Det samme gælder for Finansministeriets renteskøn.

Kilde: Nordea Analytics.

Metoden: En sammenvejning af markedsf forventninger på kortere sigt og fundamentale faktorer på langt sigt

Finansministeriets renteskøn er baseret på en kombination af markedsf forventninger og økonomiske fundamentale faktorer, med tiltagende vægt på de fundamentale faktorer jo længere prognosehorisonten er.

Markedsf forventninger tager udgangspunkt i de aktuelle renter, mens en fundamental-baseret renteprognose tager udgangspunkt i gængs teori, historiske erfaringer samt forudsætninger for udviklingen i en række underliggende faktorer. De faktiske renter kan afvige over længere tid fra deres fundamentalt ”rigtige” niveau. For tiden er både de korte og de lange danske statsrenter særskilt lave i forhold til de tidligere sammenhænge med vækst- og inflationsudsigterne. Blandt de centrale årsager er ECBs store opkøb af obligationer, som presser obligationspriserne op og de tilsvarende renter ned. Hertil kommer øvrige eftervirkninger af den dybe finansielle krise.

Hypotesen i Finansministeriets metode er, at renterne konvergerer mod deres fundamentale værdi på langt sigt. Den langfristede nominelle rente kan opdeles i tre komponenter:

- realrenten, som blandt andet afspejler økonomiens forventede reale vækst, herunder i udlandet eftersom der er frie kapitalbevægelser i Danmark
- inflationsf forventninger og en
- løbetidspræmie, som afspejler inflationsusikkerhed og risici for renteændringer. Under normale omstændigheder vil en investor kræve en positiv løbetidspræmie, som er større, desto længere obligationen løber. Det er hovedforklaringen på, at de lange renter som regel er højere end de korte, eller med andre ord, at rentekurven normalt er stigende.

Finansministeriet skønner primært over 3-måneders skatkammerbevisrenten såvel som de 10- og 30-årige danske statsrenter. Finansministeriet forventer aktuelt på linje med de finansielle markeder, at renterne forbliver lave i en lang årrække. I 2040 antages det, at renterne når deres ligevægtsniveau, som forudsættes at svare til 3,3 pct. for 3-måneders skatkammerbevisrenten, 4,5 pct. for 10-årige statsrenter og 4,9 pct. for 30-årige statsrenter.

Skønnet for den korte rente

Den korte ende af rentekurven afspejler næsten fuldstændigt Nationalbankens rentestyring på pengemarkedet og markedets forventninger hertil på kort sigt.

I de langsigtede renteforudsætninger fastsættes 3-måneders skatkammerbevisrenten ved en såkaldt Taylorregel¹⁵. Taylorreglen er baseret på, at centralbankerne styrer den korte rente under hensyn til afvigelsen i den faktiske samfundsøkonomi.

¹⁵ Opkaldt efter den amerikanske økonom John Taylor.

miske produktion fra den potentielle (outputgabet) og afvigelsen af den faktiske inflation fra inflationsmålet (inflationsgabet), *jf. boks 1.*

Boks 1

Fastsættelse af Taylorrenten

Taylorrenten er summen af

- Den neutrale realrente, der skønnes for økonomien,
- plus outputgabet multipliceret med en vægt
- plus inflationsgabet multipliceret med en vægt.

Finansministeriet har valgt

- En vægt på 0,5 pct. på hhv. output- og inflationsgabet, i overensstemmelse med den gængse praksis.
- En neutral realrente på 0, 0,5, 1 og 1,5 pct. i hhv. 2020, 2025, 2030 og 2040. Herefter interpoleres der mellem årene. OECDs skøn for den neutrale realrente i euroområdet før den globale finanskrise lå på ca. 1½-2 pct. henover årene 1990-2005, og der er på langt sigt valgt et skøn i den nedre grænse af dette interval.
- Et strukturelt kerneinflationsniveau på 1,8 pct., svarende til Finansministeriets mellemfristede fremskrivning. Fastkurspolitikken overfor euroen implicerer, at den danske inflation på længere sigt ikke kan afvige markant fra inflationen i euroområdet. ECBs mellemfristede mål er en inflationsrate *tæt på, men under 2 pct.*
- Outputgabet forudsættes på langt sigt til nul.

Finansministeriets skøn for udviklingen i den korte rente over tid beregnes som et vægtet gennemsnit af markedsforsventningerne¹⁶ og taylorrenten. Vægten for markedsforsventninger sættes til 100 pct. de første år (aktuelt fra 2018 til 2020) og denne vægt aftager lineært til 0 pct. over ti år, hvorved vægten for taylorrenten når 100 pct. (aktuelt i 2030), hvor den forbliver derefter. Vægtningen medfører, at renteskønnene på kort sigt er konsistente med markedets, men på sigt konvergerer til de forventede strukturelle niveauer.

Skønnet for de lange renter

Ifølge forventningsteorien er den lange rente et gennemsnit af de forventede fremtidige korte renter. Konkret er den 10-årige danske statsrente dermed bestemt af de forventede korte renter over de næste 10 år.

Derudover vil investorerne som nævnt kræve en positiv løbetidspræmie, som afspejler forskellige risici. For tiden er løbetidspræmierne meget lave. En del af forklaringen kan afspejle regulatoriske ændringer (som Basel III og Solvens II), som øger efterspørgslen efter de sikreste obligationer. En større andel skyldes dog sandsynligvis ECB's meget lempelige pengepolitik med store obligationsopkøb og annoncering af lave renter i lang tid (*forward guidance*).

Finansministeriet forudsætter, at løbetidspræmierne vil blive gradvist normaliseret over en længere periode. Med baggrund i empirien sættes den strukturelle løbetidspræmie for den 10-årige og den 30-årige rente til at være hhv. 1,2 procentpoint og 1,6 procentpoint i 2040. Skønnet for løbetidspræmier er forbundet med betragtelig usikkerhed.

¹⁶ Markedsforsventningerne udledes af statsrentekurven med Nordea Analytics.

De 10- og 30-årige renter beregnes frem til 2040 som gennemsnittet af skatkammerbevisrenten over hhv. 10 og 30 år tillagt deres løbetidspræmier. Løbetidspræmierne kalibreres det første år til satser, der sikrer overensstemmelse med renterne i konjunkturperioden. Herefter konvergerer de gradvist til deres strukturelle niveauer.

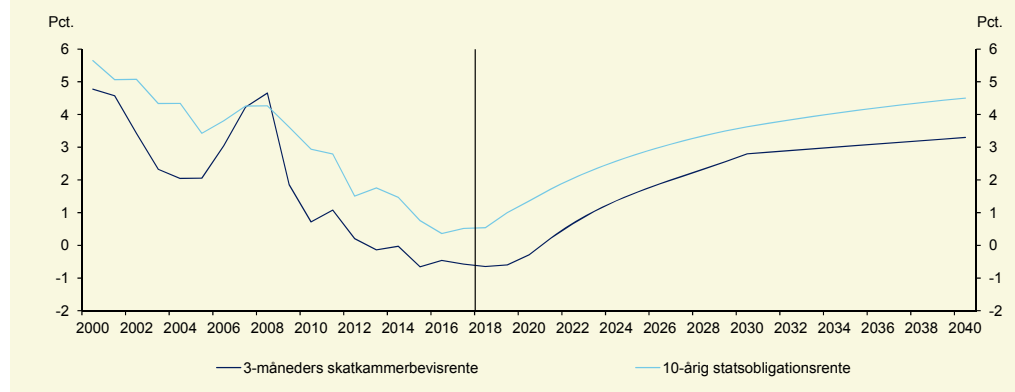
De resulterende renteforudsætninger i ØR august 2018 og *Opdateret 2025-forløb, august 2018*, er vist i tabel 1.

Tabel 1
Renteforudsætninger

	2018	2019	2020	2025	2030	2040
Pct.						
3 mdr. skatkammerbevisrente	-0,7	-0,6	-0,3	1,6	2,8	3,3
10-årig statsrente	0,5	1,0	1,5	2,9	3,6	4,5
30-årig statsrente	1,6	2,0	2,5	3,3	4,0	4,9

Kilde: ØR august 2018 og Opdateret 2025-forløb august 2018.

Figur 2
Historiske renter og renteforudsætninger (fra 2018)

Kilde: Finansministeriet, *Opdateret 2025-forløb, august 2018*.

Ministerierne udarbejder renteskøn tre gange om året til konjunkturprognoserne i forbindelse med arbejdet på Økonomisk Redegørelse. Langsigtede renteprognoser foretages to gange om året i forbindelse med de mellemfristede fremskrivninger (Konvergensprogrammet i foråret og grundlaget for fastsættelsen af udgiftslofter i august hvert år).

Den 10-årige statsrente på langt sigt (fra 2040 og frem) på 4,5 pct. er tæt på, men lidt lavere end de 4,75 pct., som er antagelsen i De Økonomiske Råds og DRE-AMs langsigtede fremskrivninger.

Antagelsen om en langsigtet rente på 4,5 pct., som er dannet ud fra antagelser om en neutral pengepolitisk rente på 1½ pct. på sigt, en inflationsrate på 1,8 pct. og en løbetidspræmie for 10-årige statsobligationer på 1,2 pct.-point, kan endvidere ses i lyset af følgende forhold:

- Den gennemsnitlige statsrente i perioden 1995-2014, hvor outputgabet i gennemsnit var ca. 0, og hvor hele perioden var karakteriseret ved en høj troværdighed af den faste valutakurs, er mellem 4¼ og 4½ pct.
- Den såkaldte merrealrente – dvs. renten minus den nominelle BNP-vækst – har i perioden 1995-2014 udgjort ca. 1 pct. Over den lange periode siden 1952 har merrealrenten været omtrent tilsvarende. Med antagelse om en langsigtet nominal BNP vækst på ca. 3¼ pct. (sammensat af en vækst i realt BNP på ca. 1¼ pct. og en vækst i BNP-deflatoren på ca. 2 pct.) svarer en merrealrente på 1 pct. eller lidt mere til en langsigtet rente i intervallet 4¼ pct. til 4½ pct.
- De globale renteforhold på sigt kan bl.a. antages at afspejle en ligevægtsmekanisme, som bidrager til ligevægt mellem global opsparing og investeringer. OECD har tidligere skønnet, at de globale renter nu og i de kommende år frem til 2030 vil være holdt nede af, at lande med høj opsparingstilbøjelighed (bl.a. Kina) udgør en stigende andel af verdensøkonomien, hvilket øger den globale opsparing. Efter 2030 dominerer effekten af faldende opsparingskvo-ter i landene, primært som følge af demografi, og reduktionen i de globale renter aftager således frem mod 2040-2050.